

Biskop Marianne Gaardens tale til ordinanderne, Anne Heidi Lind og Anders Pilgaard Haue, torsdag den 24. januar 2019 i Maribo Domkirke.

Det ord af den hellige skrift, som jeg på jeres ordinationsdag særlig vil lægge jer på sinde, skriver evangelisten Matthæus:

Da Jesus havde sendt skarerne bort, gik han ene op på bjerget for at bede. Og da det var blevet aften, var han alene dér. Båden var allerede mange stadier fra land og kæmpede med bølgerne, for vinden var imod.

Men i den fjerde nattevagt kom han til dem, gående på søen. Da disciplene så ham gå på søen, blev de skrækslagne og sagde: »Det er et spøgelse,« og de skreg af frygt.

Og straks talte Jesus til dem og sagde:
»Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!«

Men Peter sagde til ham: »Herre, er det dig, så befal mig at komme ud til dig på vandet.«
Han sagde: »Kom!«

Peter trådte ud af båden og gik på vandet hen til Jesus.
Men da han så den stærke storm, blev han bange,
og han begyndte at synke og råbte: »Herre, frels mig!«

Straks rakte Jesus hånden ud, greb fat i ham og sagde:
»Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?«

Da de kom op i båden, lagde vinden sig.

Og mændene i båden kastede sig ned for ham og sagde: »Sandelig, du er Guds søn.«

(Matt 14,23-33)

Kære Anna og Anders og menighed
Også I har gjort som Peter.

I mange år har I begge to målrettet arbejdet frem mod denne dag, hvor I skal ordineres til præst. I siger begge, at det hele vejen igennem jeres studietid har været målet at blive ordineret i den danske folkekirke. Blikket har været fæstnet på præstegerningen.

Og nu står I så her med kjole og krave klar til at begynde vandringsen i Vorherres tjeneste, I har taget springet fra Jylland her til Sydhavsøerne.

Og den vandring, som I nu begiver jer ud på, har flere paralleller til teksten om Peters vandring på søen fra Matthæus evangeliet, som jeg lige har læst.

Det helt afgørende er, at I fortsat har blikket fæstnet
– ikke mod en kandidateksamen
– ikke mod et bestemt embede i folkekirken
– ikke mod en løngruppe 2 stilling eller en præstegård
– men mod Jesus.

Gør som Peter. Vov at træde ud på dybt vand med blikket fæstnet på Jesus, og hvert skridt I tager på den vandring skal være båret af ordene:

”Jesus, jeg stoler på dig, for du er sandelig Guds søn.”

Disciplene var også ude i høj søgang og blev grebet af stor angst, da de så Jesus komme vandrende på søen.

Jesus beroligede dem ved at sige:

”Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!”

Ordene gælder også jer: ”Vær frimodige, frygt ikke”.

Frimodigheden, troen og tilliden er også helt afgørende for jer i den vandring, I nu begiver jer ud på.

Da Peter så, at det var Jesus, blev han modig

og bad Jesus om at kalde på ham, og Jesus sagde: ”Kom!”

Og det kald, gælder også jer. ”Kom”, siger Jesus til jer.

Peter trådte ud af båden og gik på vandet hen til Jesus. Men han holdt ikke blikket fæstnet mod Jesus.

Han lod sig distrahere, flyttede blikket og fokuserede i stedet på den stærke storm og blev bange. Men i samme øjeblik Peter blev grebet af angst, begyndte han at synke.

Bølgerne går ind imellem højt i vore liv, og også I vil på et tidspunkt i løbet af jeres præstegerning opleve, at I er ude på dybt vand, hvor blikket kan distraheres.

Et klik med musen og fokus er flyttet fra ham, I skal have blikket fæstnet mod på jeres pastorale vandring.

Lyden af en mail, der tikker ind, en vred sms, en snapchat, et Facebook opslag eller en shitstorm på de digitale medier, der vækker uro og angst.

Eller det kan være bunker af arbejdsopgaver,

som I ikke kan overkomme,

en arbejdsituation, som I ikke kan overskue,

eller mails, som I ikke når at besvare,

eller mennesker, som I ikke når at besøge,

der vække uro og angst – men i samme øjeblik, I bliver bange, risikerer også I at synke.

”Herre, frels mig!” råbte Peter.

Og straks rakte Jesus hånden ud, greb fat i ham.

Sådan vil han også gribe jer, hvis I står i fare for at synke.

Jesus ønsker ikke, at jeres præstegerning skal være styret af angst, men af tro, tillid og frimodighed.

En frimodighed, der udspringer af tilliden til, at Gud selv er med jer og virker i og igennem jeres ord og gerning.

Når I træder op ud på dybt vand eller op på prædikestolen,
når I træder hen til døbefonten eller hen foran kisten,
når I stiller jer op foran konfirmander,
og når I taler om den evige Gud, der elsker og favner os,
uanset hvordan vi opfører os i livet,
så er det med løftet om,
at Gud selv vil gøre sin gerning igennem jer.

Eller sagt på en anden måde,
som præst er I aldrig alene på arbejde.

Alt afhænger ikke af jeres egen præstation.

Det er så fristende i præstegerningen at overtage Guds arbejde og bilde sig selv ind, at succeserne er ens egen præstation, og nederlagene er ens egen skyld.

Men det, man som præst tror, man skal gøre,
er i virkeligheden det, Gud gør igennem jer.

Som præster stiller I jer til rådighed som Vorherres tjenere.

Og den tjeneste udfører I ved at have blikket fæstnet mod Jesus og vove at træde ud på dybt vand.

Skridt for skridt vil I erfare, hvordan I kan vandre igennem præstegerningen og hen over menneskelig glæder og sorger, hen over kaos og afmagt, og det forunderlige sker, at I kan bevare roen, så længe I har blikket fæstet mod Jesus.

Og hvert skridt I tager på den vandring er båret af ordene:

”Jesus, jeg stoler på dig, for du er sandelig Guds søn.”

Derfor er jeres fornemmeste opgave
at have blikket fæstnet mod Jesus,
for derved bliver I de tjenere,
som Gud kan virke igennem.

Jeg ønsker Guds velsignelse på jeres vandring i jeres præstegerning.

Amen